

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз РЗ 2/2025
19.11.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Бојане Пауновић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Данка Владичића, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СРЈ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног - адвоката Момчила Булатовића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К- По2 бр.3/2023 од 05.07.2024. године и Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине Кж1 – По2 бр.3/24 од 28.03.2025. године, у седници већа одржаној дана 19. новембра 2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Данка Владичића – адвоката Момчила Булатовића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К- По2 бр.3/2023 од 05.07.2024. године и Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине Кж1 – По2 бр.3/24 од 28.03.2025. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу, **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К- По2 бр.3/2023 од 05.07.2024. године окривљени Данко Владичић оглашен је кривим због извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СРЈ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од девет година.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да суду на име трошкова кривичног поступка плати износ од 17.784,00 динара, те да на име паушала плати износ од 40.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Оштећени АА и ББ упућени су на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине Кж1 – По2 бр.3/24 од 28.03.2025. године, усвајањем жалбе јавног тужиоца за ратне злочине, пресуда Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К- По2 бр.3/2023 од 05.07.2024. године преиначена је тако што је окривљени Данко Владичић због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СРЈ, због ког је првостепеном пресудом оглашен кривим, осуђен на казну затвора у трајању од 12 година, док је жалба браниоца окривљеног – адвоката Момчила Булатовића одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Данка Владичића – адвокат Момчило Булатовић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање другостепеном суду, пред потпуно измењеним већем, или да преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредбу кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у поднетом захтеву наводи да је правноснажна пресуда заснована на доказу на коме се пресуда не може заснивати, конкретно на исказу заштићеног сведока С1, који је дана 19.03.2015. године саслушан од стране државне Агенције за истраге и заштиту министарства сигурности БиХ и дана 08.12.2017. године пред Окружним јавним тужилаштвом у Требињу, без присуства окривљеног и без обавештавања браниоца, па је законитост тог његовог испитивања апсолутно доведена у питање, имајући у виду одредбе члана 297. и 300. ЗКП. Надаље, у захтеву се истиче да је наредба о спровођењу истраге против окривљеног донета дана 10.03.2016. године и да је тек након овог датума било могуће користити одредбе о међународној правној помоћи, па су све радње које су предузете након доношења наредбе о спровођењу истраге против окривљеног - саслушање сведока у периоду од 06.01.2017. до 21.12.2017. године, незаконите, обзиром да је бранилац морао бити обавештен о свим овим доказним радњама.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни суд није прихватио као правилне, из следећих разлога:

Пре свега испитивање заштићеног сведока под псеудонимом „С1“ извршено је путем техничке везе током суђења у поступку који је претходио доношењу правноснажне пресуде, пред истим председником већа, уз сагласност странака, а у складу са одредбама Европске конвенције о међусобном пружању правне помоћи у кривичним стварима, те су сви учесници у поступку могли да остваре процесну комуникацију са сведоком, као да је физички присутан у судници, при чему је заштићени сведок испитан уз примену мера заштите искључења јавности у складу са одредбама члана 363. став 3. ЗКП. Такође, суд је на основу одредбе члана 406. став 1. тачка 3) ЗКП, извршио увид у исказе сведока који су непосредно испитани пред истим председником већа, у поступку који је претходио доношењу раније пресуде, и то сведока ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ и ЖЖ.

Надаље, према стању у списима, првостепени суд је на основу члана 406. став 1. тачка 1) ЗКП у доказном поступку извршио увид у исказе сведока ЗЗ, ИИ, ЈЈ, КК и ЛЛ, на основу члана 406. став 1. тачка 2) ЗКП извршио је увид у исказе сведока ЉЉ, те сведока – оштећених АА и ББ, те на основу члана 406. став 1. тачка 4) ЗКП увид у исказ сведока ММ, а на основу члана 406. став 1. тачка 1) ЗКП увид у исказ сведока НН. Ови искази су дати пред државном Агенцијом за истраге и заштиту РК Сарајево и пред Окружним јавним тужилаштвом у Требињу, па су по оцени овога суда прибављени у свему на законит начин, имајући у виду члан 299. став 4. ЗКП Републике Србије и члан 226. и 227. став 1. ЗКП Републике Српске, који су важили у време прибављања ових доказа, те члан 47. став 3. Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима („Сл. Гласник РС“, број 20/09), којим је прописано да се процесна радња предузета према прописима државе молиће изједначава са процесном радњом предузетом према прописима Републике Србије, а којом је дато овлашћење суду да наведене доказе користи у доказном поступку. Стога су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Момчила Булатовића да су правноснажне пресуде засноване на незаконитим доказима.

Када се има у виду све наведено, као и одредба члана 300. став 2. ЗКП којом је иземљу осталог прописано да у поступцима за кривична дела за која је посебним законом одређено да поступа јавно тужилаштво посебне надлежности, јавни тужилац може испитати сведока и без позивања осумњиченог и његовог браниоца да присуствују испитивању, ако оцени да њихово присуство може утицати на сведока, то по оцени овога суда правноснажна пресуда није заснована на незаконитим доказима и њоме није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, како се то неосновано истиче у поднетом захтеву.

Стога је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Данка Владичића – адвоката Момчила Булатовића, у овом делу одбијен као неоснован.

У осталом делу, исти захтев одбачен је као недозвољен, обзиром да у осталом делу бранилац окривљеног само формално истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, а у образложењу захтева не наводи у чему се ова повреда састоји,

већ с тим у вези указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду члана 440. ЗКП, истицањем да нема доказа да је окривљени предузео било коју радњу која представља елементе бића кривичног дела за које је осуђен, и полемише са исказима саслушаних сведока – оштећених који, према наводима захтева, нигде не помињу националну нетрпељивост као мотив окривљеног у циљу извршења предметног кривичног дела. Захтевом се указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП истицањем да се, обзиром да се ради о једном од најтежих кривичних дела, у пресуди морају изнети јасни, недвосмислени, непротивречни и убедљиви разлози, а што је у конкретном случају изостало, као и да је исказ заштићеног сведока у супротности са свим осталим изведеним доказима.

Како погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреда члана 440. ЗКП и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП у смислу члана 485. став 4. ЗКП, не представљају дозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца због повреде закона, то је Врховни суд у овом делу поднети захтев одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.**

**Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић